

Nikola (IV.) Zrinski (Zrin, vjerojatno 1508. - Siget, 7. IX. 1566.), poznatiji kao Nikola Zrinski Sigetski ili Nikola Šubić Zrinski. Bio je sin Nikole (III.) i Helene Karlović (sestre hrvatskog bana Ivana Karlovića). God. 1543. oženio se Katarinom Frankapan (umrla 1561.), a 1564. god. sa Evom von Rosenberg (1537.-1591.). Na temelju darovnica Ferdinanda I. 1541. je, zajedno sa bratom Ivanom, preuzeo posjede Vranskog priorata. Nakon smrti brata Ivana 1541. postao jedinim nasljednikom svih zrinskih imanja. Imao je čvršći odnos prema kmetovima drugih plemića te prema sitnom plemstvu pa se 1544. na njega tužio zagrebački Kaptol, a kasnije je imao sukob s plemićom općinom Kreščića i turopoljskim plemstvom. God. 1546., u ime duga za sredstva uložena u obranu zemlje, stekao je Međimurje te time zadobio gospodarsku podlogu na ratom nezahvaćenom području. Oženivši se s Katarinom Frankapan sklopio je baštinski ugovor s ozaljskom granom obitelji Frankapana te postao vlasnik Ozlja i dijela primorskih gradova. Među tim gradovima se posebno razvila luka Bakar te se specijalizirala za vanjsku trgovinu obitelji Zrinski. God. 1539. dao je pogubiti carskog generala Ivana Katzianera (Kocijana), svoga ranijeg saveznika, koji se odmetnuo od Habsburgovaca i za kojim je bila raspisana tjeratica. N. je 1529. je sudjelovao u obrani Beča, a 1542. je spasio postrojbe Ferdinanda I. u bitci kraj Pešte (tada pod osmanskom vlašću) te time stekao kraljevo povjerenje. U doba primirja je 1554. pozvao je na dvoboj bosanskog pašu Muhameda i uzalud ga čekao u Đurđevcu. God. 1556., kada su Osmanlije prvi puta opsjedale Siget koji je branio Marko Stančić, N. je napao Bobovec (Babócsa) i onemogućio pad Sigeta pod osmansku vlast. Nikola je bio hrvatski ban (1542.-1556.), god. Iako mu je središnje prebivalište od 1546. bio Čakovec, gdje je dobio i preuredio postojeći dvorac. Prema sačuvanoj građi vjerojatnije je mišljenje kako se on nije ozbiljno priklonio protestantizmu iako ga je možda simpatizirao. U vrijeme banovanja je najčešće boravio u Gvozdanskom gdje je imao rudnik srebra i kovnicu novca, a od 1561. često boravi u Sigetu gdje je uredio palaču. God. 1556. je kao prvi Zrinski dobio nasljednu titulu kraljevskog tavernika postavši time jedan od petnaest najutjecajnijih osoba u Kraljevstvu krune Sv. Stjepana. Obnašao je dužnosti kapetana Sigeta (1561.-1566.) i zapovjednika (glavnog kapetana) Prekodunavske granice (1563.-1566.), koja je obuhvaćala prostor od Drave do Dunava. Poginuo je, braneći s preko 2300 vojnika (pretežito Hrvata) utvrdu Siget, koju je 1566. opsjedala velika osmanska vojska predvođena sultanom Sulejmanom. Siget je bio jedno od strateški najznačajnijih uporišta za obranu Kraljevstva te najkraćeg puta prema Budimu i Beču. Neposredno pred neizbježni pad utvrde Siget u osmanske ruke, hrabro je 7. IX. 1566. provalio iz nje s preostalim dijelom svoje vojske te zajedno s njom poginuo u boju s Osmanlijama. Iako se N. godinama hrabro borio protiv Osmanlija tek ga je junačka smrt učinila poznatim europskim kršćanskim junakom. Kasnije je uspoređivan sa spartanskim junakom Leonidom, zadržavši trajno značenje hrvatskog nacionalog simbola.

Juraj IV. Zrinski (8. IV. 1549. - 4.V. 1603.). Prva supruga mu je bila Anna von Arco (umrla 1570.), a druga Sophia von Stubenberg. Njegova imanja su se protezala od Jadranskog mora do zapadne Ugarske (današnje Gradišće), gotovo u neprekinutom nizu uz granicu Austrijskih Nasljednih Zemalja, a takav položaj posjeda mu je omogućio dobivanje nemalih sredstava dobivenih iskorištavanjem trgovačkog prometa koji je neizostavno morao ići preko posjeda Zrinskih. Poticao je i migracije stanovništva. Juraj IV. je uspješno obnašao dužnosti vrhovnog kapetana Prekodunavljaja (Transdanubije) odnosno Donjougarske krajine (između Drave i Blatnog jezera) od 1574. do 1575. te od 1582. do 1598., te vrhovnog kapetana Kanjiže (1574.-1575. i 1582.-1590.), a bio je i veliki župan Zaladske županije (1593.-1603.). Od oca Nikole IV. je, osim vojnih dužnosti naslijedio titulu kraljevskog tavernika te je time bio jedna od petnaestak osoba koje su bile najutjecajnije u Kraljevstvu krune Sv. Stjepana. Uredno je pohađao ugarska saborska zasjedanja u Požunu (danas Bratislava), a bio je pristaša protestantizma. Usprkos stalnom malom ratu na granici Juraj IV. je oko sebe okupljao pisce te je poticao tiskanje njihovih knjiga. Tako je 1574. u Nedelišću pružio gostoprimstvo tiskaru Rudolfu Hofhalteru koji je tamo otisnuo prvu knjigu na kajkavštini - «Decretum» Ivana Pergošića, posvetivši ju Jurju Zrinskom. Na svome zapadnougarskom imanju Monyorókréku (Eberau) Juraj IV. je 1585. doveo tiskara

Ivana Madelca (Manlius) koji je ubrzo otišao u Varaždin, a onda se 1587. ponovno vratio Zrinskome u Monyorórokréku, gdje je ostao do 1592. i tiskao 14 knjiga.

Juraj V. Zrinski (Čakovec, 31.I. 1598, - Požun, 18. XII. 1626.). Sin Jurja IV., odgojen u protestantskoj vjeri, ali je pod utjecajem ostrogonskog nadbiskupa Pétera Pázmány-ja i međimurskih pavlina prešao na katoličanstvo, nakon čega je potjerao protestantske pastore iz Međimurja te tamo obnovio katoličke župe. Nakon odstupanja Nikole Frankapana 1622. postaje hrvatskim banom, a potpisivao se kao «vekovečni knez od Zrina, cesarove svetlosti tolnačnik i komornik, slovenskoga i hovatskoga orszaga ban, Čakovoga turna slobodan gospodin i krajine legradske kapetan». Kralj ga je na bansku dužnost imenovao «radi neumrlih zasluga djedova njegovih za kršćanstvo». Sudjelovao je u nekoliko okršaja s Osmanlijama. Npr. 1623. je u okolici osmanskog grada Kanjiže (dan. Nagykanizsa) plijenio stoku, a u povratku je porazio Osmanlije na rijeci Muri. God. 1624. porazio je Osmanlije kraj Kostajnice i Jasenovca. Do smrti brata Nikole VI. 1625. godine, najčešće je boravio u Ozlju, a nakon toga se trajno preselio u Čakovec. Kao proslavljeni vojnik je sa 1200 konjanika na poziv kralja Ferdinanda II. od proljeća 1626. sudjelovao u Tridesetogodišnjem ratu, a prva je ratna djelovanja proveo u Ugarskoj protiv Gábora Bethlena. U travnju 1626. ga je kod Körmenda uspješno napao Bethlenov privrženik Batthyány. Zrinski se nakon toga posebno istaknuo se u boju protiv Osmanlija (npr. kraj ugarske utvrde Palanke), a ratovao je i u Šleskoj. Uspjesima Jurja V. je bio zavidan carski zapovjednik Wallensteina. Uz to su, zbog neuspješnog i loše vođenog ratovanja u Ugarskoj, palatin Kémény i Juraj V. ušli u sukob sa Wallensteinom. Postoje dvije verzije o smrti Jurja V. – prva govori kako je umro od bolesti, a prema drugoj ga je dao otrovati Wallenstein. Juraj V. je sa suprugom Magdalenom Széchy (koja se nakon njegove smrti preudala za Nikolu Malakoczyja) imao dva sina - Nikolu VII. i Petra IV.

Nikola VII. Zrinski (Čakovec, 1.V. 1620. – Kuršanečki lug, Međimurje, 18. XI. 1664.) - Nakon smrti oca Jurja V. 1626. brigu o njemu i mlađem mu bratu Petru preuzimaju skrbnici – protonotar Stjepan Patačić i zagrebački biskup Petar Domitrović. Kako su oba skrbnika ubrzo umrla brigu o braći je preuzelo skrbničko povjerenstvo sastavljeno od četiri člana, a neposrednu brigu nad djecom i imanjima je preuzeo Franjo Batthyány, unuk Nikole IV. Zrinskog. Od najranijih dana je djecu odgajala majka, a na preporuku Petra Pázmánya braća su krenula u školu. Nikola se od 1630. školovao na isusovačkom učilištu u Grazu gdje je u četiri godine dobio temeljnu humanističku naobrazbu. Obrazovanje je nastavio na isusovačkoj višoj školi u Trnavi gdje je 1636. završio retoriku. Iako su ga odgajali isusovci, zadržao je vjersku toleranciju prema protestantima. Smatrao je kako se crkva ne bi smjela mješati u svjetovne poslove. Po završetku školovanja, radi stručnog usavršavanja je s bratom Petrom otputovao u Italiju, a primio ih i papa Urban VII. God. 1637. zajedno s bratom Petrom je proglašen punoljetnim, a braća su podijelila posjede na dva jednaka dijela, zadržavši suvlasništvo u Čakovcu i Ozlju. Nikola je boravio u Čakovcu gdje je uredio plemićki dvor te utemeljio bogatu knjižnicu. Kada je 1649. sa bratom zaključio ugovor o potpunoj podjeli imanja, osim dvaju posjeda u Hrvatskoj zadržao je cijelo Međimurje te sve posjede u zapadnoj Ugarskoj. Bio je legradski (međimurski) kapetan te kraljevski tavernik, a već 1628. je imenovan vrhovnim kraljevskim konjušnikom i velikim županom Zaladske i Šimeške (Šomoške) županije. Sa 300 podanika se 1646., na kraljev poziv, priključio hrvatskoj banskoj vojsci u Tridesetogodišnjem ratu te se istaknuo u bitci protiv Šveđana i Jurja I. Rakoczyja. Od kralja Ferdinanda III. je, zbog iskazane ratne hrabrosti, dobio titulu «generala svju hrvatskih četa». Dana 27. XII. 1647. je imenovan hrvatskim banom, ali je u čast uveden tek u 14. I. 1649. na Hrvatskom saboru u Varaždinu. Na saborskom zasjedanju u Zagrebu 1655. podupirao je zaključak o odustajanju od izraza «partes subjectae» za hrvatske zemlje, koji je do tada bio u uporabi u Ugarskom kraljevstvu. Novi službeni naziv za hrvatske zemlje je, prema tom saborskom zaključku, postao Kraljevina Hrvatska, Slavonija i Dalmacija. Prva supruga mu je bila Euzebija, kćerka grofa Gašpara Draškovića koju je oženio 1645., a nakon njene smrti 1651., druga supruga mu je postala Marija Sofija Löbl 1652. god. S njome je imao

dvoje djece, Mariju Katarinu i Adama. Nikola je 1651. u Beču objavio djelo pisano mađarskim jezikom *Adriai Tengernek Syrenai* (Jadranskog mora sirena), koje je sadržavalo nekoliko lirskih pjesama i ep o opsadi te padu utvrde Siget, u kojem je slavio smrt pradjeda Nikole IV. Zrinskog. To djelo mađarski povjesničari književnosti ocjenjuju kao jednim od najboljih književnih djela mađarske barokne književnosti. Na hrvatski ga je jezik preveo brat Petar kao *Adrijanskog mora sirena* i objavio u Mlecima 1660. godine. Nikola je na mađarskom jeziku objavio još nekoliko djela – npr. *Ne bántsd a Magyart* (Ne diraj Mađara), *Vitéz Hadnagy* (Hrabri vitez), a u rukopisu je ostavio spise *Razmišljanje o životu kralja Matijaša*, *Lijek protiv turskof afiuma* itd. Bio je zagovornik osnivanja domaće stajaće vojske, prema švedskom uzoru. Zadatak te vojske je trebao biti vezan uz borbe s Osmanlijama. Kao hrvatski ban se proslavio u mnogim borbama s Osmanlijama (pobjeda kraj Kostajnice 1652., napad na Kanižu 1660. itd.), a pripremajući se za skorašnji protuosmanski rat na ušću rijeke Mure u Dravu 1661. izgradio je utvrdu Novi Zrin. Za rata 1663/64. istaknuo se u više bitaka, a osobito svojom «zimskom vojnom» početkom 1664. god. kada je prodro do Osijeka i zapalio znameniti most Sulejmana. Taj uspjeh mu je osigurao europsku slavu. Nakon po Hrvatsku i Ugarsku nepovoljnog mira sklopljenog 27. IX. 1664. u Vasváru postao je vodeća osoba u protuhabsburškoj uroti. Prije nego je uspio razviti veću djelatnost smrto je stradao u lovu 1664. Nikola VII. je, usprkos tome što je pisao na mađarskom jeziku, bio svjestan svoje pripadnosti hrvatskom narodu. O tome govori njegov odgovor iz 1658. zagrebačkom velikom županu Ručiću: «Ja sam inače svjestan da se naime nisam izrodio, znam da sam Hrvat i da sam Zrinski». U tom smislu on je ostao zabilježen kao značajna osoba i hrvatske i mađarske tradicije. Brojni europski umjetnici su ostavili njegove portrete, a u Engleskoj je objavljen i njegov životopis.

Petar Zrinski (Vrbovec, 6. VI. 1621. – Wiener Neustadt, 30. IV- 1671.). Nakon smrti oca Jurja, uz brata Nikolu je, kao dijete, nominalno obnašao čast legradskog (međimurskog) kapetana. Po savjetu ugarskog primasa Pétera Pázmány-ja 1630. je zajedno sa bratom započeo školovanje kod isusovaca u Grazu., a nastavio ga na isusovačkom učilištu Trnavi. U pratnji kanonika Matije Szenkviczija sa bratom je oputovao u Italiju gdje se oduševio vojnim znanostima i topništvom. Kada se vratio kući 1637., zajedno sa bratom Nikolom je proglašen punoljetnim te se iste godine sukobio s Osmanlijama kraj Kanjiže. Iduće godine braća su podijelila imanja, a Petar je boravio u Ozlju. Sa Anom Katarinom Frankapan se oženio 27. X. 1641. god. Zbog zauzimanja zemljišta kraj Martinščice kraj Rijeke Petar je optužen za veleizdaju, ali je ubrzo to izglašeno zbog toga što ga je kralj trebao radi sudjelovanja u Tridesetogodišnjem ratu, u kojem se istaknuo u završnim bitkama 1647/48. na njemačkom i češkom bojištu. Po izbijanju Kandijskog rata, 1654. pomagao je Mletačku Republiku u borbama s Osmanlijama na kopnu i moru, nanijevši Osmanlijama velike štete, a Kotorani su ga nagradili dragocjenim mačem. Vrativši se u domovinu 1655. je suzbio Osmanlije u blizini Perušića u Lici. Za ogulinskog i senjskog kapetana te cijeloga primorja postavljen je 1658. U vrijeme Erdeljskog rata 16. X. 1663. je izvojevao veliku pobjedu nad Osmanlijama kraj Jurjevih Stijena blizu Otočca. U jesen 1664. pristupio je uz brata Nikolu protuhabsburškoj uroti, uz koju je povezana njegova daljnja sudbina. Nakon smrti brata Nikole, imenovan je banom 24. I. 1665., ali je u tu čast instaliran tek krajem 1668. Nakon sloma neuspjele urote usmjerene protiv habsburškog apsolutizma uhićen je zajedno sa šurjakom Franom Krstom Frankapanom te smaknut 1671. Petrovi posjedi su prešli u vlasništvo krune pa je time veliki dio Hrvatske stavljen pod upravu Dvorske komore. Petar je ostavio trag i u hrvatskoj književnosti prepjevom pjesničkog djela svoga brata Nikole. Objavio ga je u Mlecima 1660. pod naslovom «Adrianskoga mora sirena», a bratov tekst je proširio sa stotinjak vlastitih strofa u kojima je dao oduška neprijateljstvu prema Nijemcima, s kojima je bio u kontinuiranoj zavadi na vojnokrajiškom prostoru. Za razliku od mađarskog originala njegov hrvatski prijevod u svom sadržaju nosi izraženo hrvatsko obilježje. Odjek pjesničkog djela Petra Zrinskog svjedoči poema dubrovačkog književnika Vladislava Minčetića «Trublja

slovenska» (Ancona 1665.), koju je 1663. ispjevao «v pohvalu» Petru Zrinskom. Znameniti hrvatski povjesničar Ivan Lučić je u svom djelu «O Kraljevstvu Dalmacije i Hrvatske u šest knjiga» (Amsterdam 1666.) šestu kartu «Današnji Ilirik» posvetio banu Petru Zrinskom.

Ana Katarina Zrinski (vjerojatno Bosiljevo, oko 1625. – Graz, 16. XI. 1673.), kćer je Vuka II. Krste Frankapana Tržačkog i sestra Frana Krste Frankapana. Udala se 27. X. 1641. za Petra Zrinskog i od tada je živjela u Ozlju. Prije urote se isticala u upravljanju dijela Zrinskih posjeda. Od početka je aktivno sudjelovala u zrinsko-frankapanskoj uroti. Kada je njen suprug bio zauzet obranom od Osmanlija, Katarina je preuzela ulogu pregovarača. Diplomatsku aktivnost je vršila u Mlecima, održavača je kontakte sa francuskim veleposlanstvom u Beču, sa predstavnicima poljskog dvora itd. Pokušala je 1669. u Beču ishoditi mjesto karlovačkog generala za svojeg supruga. Poput supruga, Ana Katarina se bavila i književnim radom, poglavito pisanjem pjesama i prevođenjem. U Mlecima (Veneciji) je 1661. god. tiskala svoj molitvenik «Putni tovaruš». O njegovoj popularnosti govori podatak da je, unatoč sloma zrinsko-frankapanske urote, doživio još dva izdanja u Ljubljani – 1687. i 1715. god. «Putni tovaruš» je pisala jezikom obitelji Zrinski, kojim su napisana mnoga djela tzv. ozaljskog kruga tj. mješavinom čakavskoga, kajkavskoga i štokavskoga hrvatskog narječja. U novije vrijeme je pronađena rukopisna zbirka pjesama Ane Katarine, za koju se uvriježio naslov «Libar od spominka». Pisala ih je obliku dnevnika u vrijeme svoga zatočenja. Neki autori Ani Katarini pripisuju i knjigu gatalica «Sibila». Ana Katarina je prva žena u banskoj Hrvatskoj koja se bavila izvornim stvaralačkim radom i prevođenjem. Po slomu urote, 1670. Ana Katarina je trebala biti zatočena u Judenburgu, ali je tamo izbio veliki požar pa je naposljetku odvedena u ženski dominikanski samostan u Grazu, a tamo je i umrla 16. XI. 1673. godine, a tijelo joj je bilo pokopano u grobnici sestara dominikanki.

Jelena Zrinski (Ozalj, 1643. – Nikomedija, 18. II. 1703.), najstarija kćer Ane Katarine i Petra Zrinskoga te supruga erdeljskog kneza Franje I. Rákóczya od 1666. Svojem je supruga, inače najbogatijeg ugarskog magnata, uključila u zrinsko-frankopansku urotu. Još za života roditelja je i osobno sudjelovala u svim važnijim aktivnostima urotnika protiv Habsburgovaca. Kada su urotnici bili zatvoreni u Beču, u Gornjoj Ugarskoj je izbio ustanak koji je smiren tek kada je Petar Zrinski, pod pritiskom Habsburgovaca, napisao pisma zetu Franji i kćeri Jeleni. Kada je habsburška vojska ušla u Gornju Ugarsku, Jelenina svekrva, Sofija Báthori je sama zarobila sina Franju te ga predala carskim generalima kao i sve Rákóczyjeve utvrde osim Munkačeva (Munkács, danas u Ukrajini). Bečki dvor je pomilovao Franju I. Rákóczy i pustio ga na slobodu. Franjo I. je do smrti 1676. (u 31.-godini) ostao vjeran Habsburgovcima. Nekoliko mjeseci prije muževljeve smrti Jelena je rodila sina Franju II. Rákóczyja (1676.-1735.). Kada je, osvajajući Gornju Ugarsku, vođa protuhabsburških ugarskih ustanika (kuruca) Emerik Tököly 1678. napao Munkačevo u kojem se nalazila Jelena, pristao je na mir uz uvjet da se Jelena uda za njega. Do vjenčanja je došlo tek 1682. nakon što je Tököly sklopio primirje s Habsburgovcima. Jelena je sa suprugom od 1685. do 1688. godine pružala otpor Habsburgovcima braneći Munkačevo, koji je opsjedala carska vojska. Nakon što je bila primorana predati Munkačevo bila je četiri godine zatvorena u uršulinskom samostanu u Beč. Nakon četiri godine ju je oslobodio njen suprug Emerik Tököly. On je u Erdelju potukao carsku vojsku i zarobio mnogo časnika, a među njima generala Heislera kojega je 1692. zamijenio za svoju suprugu Jelenu i njezinu djecu – Juliju (1673. - 1717.) i Franju II. Rákóczyja, koji se nakon majčine smrti nastavio boriti protiv Habsburgovaca. Prema odredbama mira u Srijemskim Karlovcima 1699. Emerik Tököly i njegovi pristaše su se imali smatrati sultanovima podanicama, a sultan ih je na poseban način zbirnuo u Osmanskom Carstvu. Jelena je prešla sa suprugom na prostor Osmanskog Carstva. Isprva je živjela u Carigradu, a kasnije u Nikomediji u Maloj Aziji gdje je Tököly imalo vilu blizu mora. Jelena je umrla 1703. u Nikomediji. Isprva je bila pokopana u crkvi lazarista u carigradskom predgrađu Galatiju, a 1906. godine njeni su posmrtni ostaci zajedno sa posmrtnim ostacima

njenog supruga Emerika Tökölyja i Jeleninog sina Franje II. Rákóczyja, uz velike svečanosti u Ugarskoj i Hrvatskoj, preneseni u Košice.

Ivan Antun Zrinski (vjerojatno Ozalj, oko 1651. - Graz, 11. XI. 1703.), sin Petra Zrinskog i Ane Katarine. Prvi učitelji su mu bili kasniji senjski biskup Ivan Smoljanić i augustinac Marko Forstal. Nakon završenog školovanja iz filozofije, humanističkih predmeta (poznato je kako je 1669. studirao u Louvainu) i vojne strategije posvetio se vojnoj službi. Nakon urote je ostao na slobodi. Jedno je vrijeme boravio u Pragu gdje je stupio u vojnu službu. Nakon više godina promaknut je u zapovjednika pukovnije, ali je bio pod stalnom paskom habsburških vlasti. Ratovao je protiv kuruca u sjevernoj Ugarskoj, gdje je 1678. pao u zarobljeništvo koje je proveo u Erdelju. Nakon povratka u Prag pokušao je tajno posredovati između Emerika Tököly-ja i carskog generala Leslia, no 1680. je otkriven i nakratko zatvoren. God. 1682. Ivan Antun je neuspješno zatražio povrat obiteljske baštine. U ime kralja je 1682. posredovao u pregovorima s Tököly-jem. Na početku Velikog bečkog rata 1683. optužen je zbog navodne suradnje s Osmanlijama te izdaje pa je uhićen i zatvoren u Oberhausu te kasnije u tirolskoj utvrdi Rattenburgu. U srpnju 1703. je bio premješten u Graz. Prvo su ga smjestili u gradačko sirotište. Kako su se u Grazu nalazili hrvatski i ugarski studenti Komora se bojala da oni ne oslobode Ivana Antuna iz zatvora pa je bio premješten u utvrdu Schlossberg, kojom je zapovjedao Josip Rabatta. Tamo je Ivan Antun obolio, a u noći 10. na 11. studenoga mu se zdravlje pogoršalo. Ispovijedio ga je pater Gabrijel, gvardijan kapucinskog samostana u Grazu. Smrcu Ivana Antuna, 11. XI. 1703. godine izumrla je znamenita obitelj Zrinski. Vlasti su se bojale dolaska hrvatskih studenata na sprovod pa su tijelo Ivana Antuna, 12. studenoga, u najvećoj tajnosti pokopali u grobnici ispod crkve dominikanskog samostana u Grazu.

Adam Zrinski (Beč, 24. XI. 1662. – kraj Slankamena 19. VIII. 1691.), sin Nikole (VII.) Zrinskog, hrvatskog bana i Marije Sofije Löbl, pripadnice austrijske dvorske aristokracije. Nakon smrti oca 1664. polagao je pravo na polovicu Zrinskih posjeda. Po želji dvora bio je odgajan u Beču. Već 1673. Adam je zabilježen kao pitomac u bečkom isusovačkom kolegiju, gdje 1676. završava školovanje na isusovačkoj gimnaziji. Na bečkom sveučilištu studirao je pravo. U Beču je boravio do 1679. god., a uz studij je intenzivno živio životom dvorske aristokracije. Po odlasku iz Beča prvo je kratko boravio u Međimurju. God. 1680. boravio isprva u Bruxellesu, a potom studirao pravo u Louvainu. Sudjelovao je u oslobađanju Beča 1683., a 1684. god. postao legradski (međimurski) kapetan, dvorski komornik i savjetnik te veliki župan Zaladske županije. Nosio je i visoku titulu predvodnika kraljevske konjice. U vrijeme Bečkoga rata isticao se kao vješti vojskovođa. Sjajnu vojnu i političku karijeru mladog pukovnika prekinula je smrt 1691. god. u boju s Osmanlijama kraj Slankamena. U rukopisu je ostavio nekoliko pravnih djela, jedno o vojnim utverdama, a pisao je i objavljavao poeziju. Od oca je naslijedio bogatu knjižnicu koju je redovito nadopunjavao. Ta knjižnica je najvećim dijelom sačuvana i nalazi se u zagrebačkoj Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici.